U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **A. Z.**, zastoupeného Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 9. 2007, sp. zn. 32 Az 51/2006,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky Mgr. Bohdany Novákové **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 5. 9. 2006, č. j. OAM-488/VL-07-04-2006, o neudělení mezinárodní ochrany pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“),

když namítá jednak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, dále pak vady řízení vzhledem k tomu, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a že byl při jejím zjišťování porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a v neposlední řadě nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatku jeho důvodů, který má za následek nezákonnost tohoto rozhodnutí.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti opětovně popisuje, že mu bylo v jeho zemi původu bráněno v právu na svobodu náboženského vyznání, garantovaném řadou mezinárodních dokumentů. Dodává, že toto bránění mělo podobu postihů ze strany státních orgánů – zákaz činnosti jeho náboženského uskupení, opakované zadržování policejními orgány z důvodu členství v neregistrovaném náboženském uskupení, administrativní postihy a následné pohrůžky trestními postihy z důvodu členství v tomto uskupení. Stěžovatel se také domnívá, že odůvodnění rozhodnutí krajského soudu není dostatečné a že soud nesprávně posoudil jeho potíže pouze jako nutné strpění bezpečnostních opatření a exces z pravomoci policejního orgánu daný morálním selháním. Stěžovatel se naopak domnívá, že jednání státních kazašských orgánů bylo pronásledováním ve smyslu ustanovení § 2 odst. 7 zákona o azylu, a sice porušením jeho práva na svobodu náboženského vyznání. Dodává, že dle jeho názoru má povinná registrace náboženských skupin diskriminační podtext, neboť neregistrace je postihována nikoliv odepřením ekonomických výhod, nýbrž zákazem činnosti.

Stěžovatel uzavírá, že má za to, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu. Vzhledem ke všemu výše popsanému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Dne 7. 3. 2008 obdržel Nejvyšší správní soud doplnění kasační stížnosti, resp. důkazních materiálů. Tímto dalším podáním stěžovatel žádá o zvážení článku Vitalije Mantrova „Příbuzní obviněných z terorismu: Nursultane Nazarbajeve, buďte našim druhým po Alláhovi...“, zveřejněného na internetové stránce www.geokz.tv. Stěžovatel uvádí, že tento materiál sice nemá vztah přímo k jeho osobě, nicméně odráží situaci v Kazachstánu, kterou popisoval při svých pohovorech (zejména porušování práva na svobodu myšlení a svobodu náboženství). Stěžovatel se obává obdobného neštěstí, jež postihlo osoby uvedené v článku, které se staly oběťmi zvůle orgánů činných v trestním řízení, a proto přicestoval do České republiky, kde hledá útočiště před pronásledováním. V případě deportace do Kazachstánu jej čeká mučení a obává se o vlastní bezpečnost.

K tomuto doplnění nicméně Nejvyšší správní soud konstatuje, že nemá vůbec spojitost s osobou stěžovatele, neboť se jedná toliko o článek informující o prosbě příbuzných patnácti osob obviněných z přípravy teroristického útoku (výbuchu budovy Výboru národní bezpečnosti) o jejich propuštění. Nemá tak žádnou relevanci ani v nyní projednávané věci, protože ze samotné skutečnosti vyšetřování jedné teroristické akce nelze usuzovat na důvodnost hrozby konkrétního pronásledování pro náboženské přesvědčení stěžovatele.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

V odpověď na první stížnostní námitku, že odůvodnění rozhodnutí krajského soudu není dostatečné a že soud nesprávně posoudil otázku pronásledování pro jeho náboženské vyznání, připomíná Nejvyšší správní soud některé své rozsudky, v nichž již dostatečně vyložil, za jakých podmínek lze konkrétní situaci pokládat za pronásledování z důvodu náboženského vyznání: *„Za pronásledování z důvodu náboženského vyznání ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu či odůvodněný strach z něho by v daných souvislostech mohla být pokládána jen taková situace, kdy by ze strany orgánů státní moci docházelo k perzekuci osob pro jejich náboženskou orientaci, popř. k systematickému odmítání poskytovat jednotlivcům ochranu před šikanou vyvolanou netolerancí k jejich náboženskému vyznání.“* (rozsudek ze dne 2. 3. 2005, sp. zn. 4 Azs 271/2004, (publ. na www.nssoud.cz). Obdobně také v rozhodnutí ze dne 10. 2. 2006, sp. zn. 4 Azs 129/2005: *„Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.“*; anebo v rozsudku ze dne 17. 8. 2005, sp. zn.4 Azs 409/2004: *„Pouhé obecné tvrzení o pronásledování pro příslušnost k určité náboženské sektě, které žadatel o udělení azylu nijak konkrétně nedoloží a které ani jinak nevyplývá z existujících dokumentů o situaci v domovské zemi, nelze považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“* Nejvyšší správní soud uzavírá k této námitce, že termín „odůvodněný strach z pronásledování“ je neurčitý právní pojem, jehož definici neobsahuje žádný právní předpis. Krajský soud proto v posuzovaném případě přezkoumával, zda žalovaný zjistil přesně a úplně skutečný stav věci a zda na základě takto zjištěného stavu věci dle logických pravidel kvalifikovaně rozhodl a dospěl k závěru, že postupoval zcela správně. Z obsahu rozhodnutí žalovaného je totiž zřejmý velmi podrobný popis situace dodržování lidských práv v Kazachstánu, a to v oblasti legislativní i faktické. Zejména žalovaný reagoval na námitky ohledně povinnosti registrace náboženských společností a konstatoval, že celkovou situaci lze charakterizovat jako nikoliv persekuci či nátlak, nýbrž jako stálou kontrolu ze strany státních orgánů, přičemž se stěžovatel mýlí, pokud se domnívá, že registraci podléhají jednotlivé osoby, když ve skutečnosti se tato povinnost vztahuje toliko na náboženské společnosti jako celek, a to za účelem získání způsobilosti k právním úkonům. Argumentaci žalovaného a následně krajského soudu proto považuje Nejvyšší správní soud za zcela odpovídající shora citované judikatuře a z tohoto důvodu tuto stížnostní námitku shledal nepřijatelnou.

Konečně je třeba odmítnout také námitku, a sice že se stěžovatel obává návratu do vlasti z důvodu porušování lidských práv. Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudek ze dne 21. 11. 2003, sp. zn.7 Azs 13/2003) totiž plyne, že *„ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. vymezuje důvody pro udělení azylu taxativně. Pouhá*

nespokojenost se stavem dodržování lidských práv, navíc žalobcem ani v zemi původu neprojevená, takovýmto důvodem není.“

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny posuzované námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byla právní zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti ustanovena advokátka Mgr. Bohdana Nováková; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 1 x 2 100 Kč za jeden úkon právní služby (převzetí věci) a 1 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. a), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu